

עלון תורני שבועי

משמרת הכשרות

גליון מיוחד לרגל יו"ד של רבינו קדוש ה' מרן רבי אהרן מבעלזא זי"ע

גליון מיוחד לרגל יומא דהילולא קדישא של רבן של ישראל

רבי אהרן קדוש ה' מבעלזא זיעוכי"א

לרגל יומא דהילולא רבא של רבן של ישראל כ"ק מרן רבי אהרן קדוש ה' זי"ע, ראיתי לנכון להעתיק מקצת עובדות וסיפורים מהספר "עובדות וסיפורים ילקוט אליעזר חלק ב'" העומד לצאת לאור, שרק לפני שנתיים יצא לאור על ידינו חלק א', וב"ה עוד ענינים ודברים רבים נשאר אצלינו כהנה וכהנה וכאן הזמן והמקום להציג חלקם ב"גליון משמרת הכשרות" שיוצא לאור על ידינו מדי שבוע ושבוע, לאור התשוקה הגדולה הגוברת מיום ליום על ידי הציבור הרחב הדורשים ומבקשים מי יראינו טוב.

וכן המקום לציין על כל הטוב אשר זכינו בהאי שתא כי המשב"ק הרב החסיד המפואר ידידי רבי יצחק לנדאו שליט"א, האיר לנו ממזרח צדק מהאורות הגדולים והנפלאים אשר היו הנהגותיו היום יומיים של האי קדוש ישראל איש אלקים וסנגורן של ישראל, עיר וקדיש מן שמיא נחית, ונתן לנו את הזכות לטייל בקודש פנימה, בנתיב ודרך קודש זו.

ומה לנו גדול מעדותו של כ"ק אדמו"ר הגה"ק ר' ברוך מסערט ויזניץ זצוק"ל שהעיד אודות עבודתו בקודש של מרן זי"ע, "כי הקב"ה ריחם על דורינו היתום להראות לנו דוגמא של עבודת הקודש אותן עבדו בדורות הקדמונים התנאים והאמוראים", וכך היתה עבודתו בקודש כדוגמת הצדיקים הקדושים והטהורים ראשוני תלמידי הבעש"ט הק' ובקדושה של מעלה היתה קדושת גופו כדוגמת קדושת הגה"ק דער הייליגער רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב זי"ע, הגה"ק מורינו אור גדול ונורא בעל המאור עיניים זי"ע, ואשר ראינו את התדבקותו לקדושת הגה"ק דער רבי פון אלע רבע"ס הרבי רבי אלימלך מליזענסק זי"ע, אשר עין לא ראתה אלקים זולתך יעשה למחכה לו, ואיש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת. ואשר בכך העיד עליו הגה"צ רבי שלום מוסקוביץ משאץ זצוק"ל. ומרגש ביותר הגדרת אביו הגה"ק רבן של כל בני הגולה מהרי"ד מבעלזא זי"ע שאמר עליו: "שעבודתו בקודש הוא כדרכו של המגיד הקדוש מקאזניץ זי"ע".

וגם זכינו לראות כיצד היה עינו כעין הבדולח כדוגמת הסיפורים שהיו מספרים על הגה"ק דער הייליגער חוזה מלובלין זי"ע, וכך היה גלוי וידוע לפני עיניו הק'. ומה גם שהיתה עבודתו בקודש בהמלצת טוב על ישראל כדוגמת הגה"ק דער הייליגער קדושת לוי זי"ע בהיותו עמוד צלותהון דישאל היה, והיה מליץ טוב לכל כלל ישראל, אשר באהבתו הרבה דקר לו כמדקרות של ברזל באם העיז מאן דהוא לומר מילה המשתמעת בדבר סרה על יהודי באשר הוא, והיה כל יום מלמד זכות על כל ישראל, והיה מפלפל על כל יהודי מוקשה כדוגמת רמב"ם מוקשה בכדי להשפיע עליהם שפע רב מכל העולמות.

ומה בחייו עומד ומשמש ומעטיר בעד כלל ישראל, על אחת כמה וכמה לאחר פטירתו שעומד ומליץ טוב עלינו ועל כל אחינו בני ישראל לפני כסא הכבוד, שנזכה להוושע ברב טוב בשפע ברכה והצלחה בבני חיי ומזוני וכל טוב סלה אמן כן יהי רצון.

הצטרף צ"ח אברהם
העורך

יו"ל ע"י כולל 'אהל שלום צבי'

צוות אברכים חשובים, רבנים שוביים מנקרים, משגיחים בכשרות הבשר והמאכלים למיניהם

בראשות:

הרה"ק ר' יצחק אליעזר יאקאב שליט"א

רב וראש כולל ביהמ"ד "תבואות שור"

וחבר בד"ץ וועד הכשרות 'משמרת למשמרת'

כולל אהל שלום צבי
הוצאה לאור
ספרי ש"ב ניקוד

כולל אהל שלום צבי
הוצאה לאור
ספרי ש"ב ניקוד

עובדות וסיפורים וענינים נפלאים אודות רבן של ישראל כ"ק מרן מהר"א זי"ע ועכי"א

סיפר לי מחותני הרה"ח ר' אליעזר לוינגר שליט"א, כי בשבת קודש פרשת ויחי תשי"ג התקיים העליה לתורה שלו אצל מרן זצוק"ל בתל אביב, וכשבאותו שבת עלו לתורה גם הגה"צ ר' אהרן מרדכי רוטנער שליט"א מו"ץ דקהילתינו והרה"ח ר' שמשון רינגל שליט"א. והיה עליהם לבקש רשות קודם לכן ממרן זי"ע על כך, וכאשר נכנס הגבאי לשאול את מרן בענין האם מסכים על כך, ענה מרן זי"ע: אליעזר ווינגר וכך היה מרן זי"ע קורא לר' אליעזר לוינגר כי בא מעיר ויניה) הרי הוא תלמיד הישיבה, ר' אהרן מרדכי איז מיינער א בחור (היות וזכה להיות משב"ק אצל מרן) שמשון רינגל איז מיינער א מתפלל ושהרי גר בת"א והתפלל אצל מרן, יצויין כי עוד חתן מבני משפחתי ת"ח גדול ה"ה ר' מ. נ. רצה אז לעלות לתורה אצל מרן זי"ע, ומרן לא הסכים על כך והפטיר שיש לעלות לתורה היכן שמתפללים במשך כל השנה, והלא הוא דר במושב גמזו. ולמרות כל הפצרותיו לא הסכים מרן על כך. ולמעשה אצל חתן זה נתפרדה החבילה עוד באמצע שבעת ימי המשתה, וכאשר התארח הנ"ל בביתנו אמר שהרגיש שמשוהו אינו כשורה בזיווג זה, היות ומרן זי"ע לא הסכים בשום פנים ואופן שיעלה לתורה אצלו.

עוד סיפר הרה"ח ר' אליעזר, שבשבת עליה לתורה הנ"ל ישב בספסל שמאחורי מרן זי"ע כשהראשון ישב הגה"ח ר' אהרן מרדכי רוטנר שליט"א ואחריה הרה"ח ר' שמשון רינגל ואחריה הוא, וכשיצא מרן להפסקה קודם סעודה שלישית נגעתו באפי מבחוץ, אכן ידוע ידעתי כי מרן זי"ע מקפיד על עצמו בנטילת ידיים אף באם נוגע מבחוץ לאף, ולמרות שעל פי הלכה אין צורך ליטול ידיים, הרהרתי שעלי ליטול ידי מכיון שהניי יושב בשלחנו של מרן זי"ע, אך פתאום נכנס מרן ושכחתי מכל זה. וכשהגיע זמן חלוקת השיריים של הדגים, החל מרן לחלק לחתנים, וכשהגיע אלי שאל אם נטלתי ידי, והמשב"ק הרה"ח ר' שלום פויגל ז"ל השיב בודאי הלא הוא יושב כאן עוד טרם ההפסקה, אך אני תפסתי מיד את רצונו של מרן זי"ע, ומיד הלכתי ליטול ידי, וכאשר חזרתי אז הושיט לי מרן זי"ע את השיריים מהדגים. וכך מסיים ר' אליעזר את סיפורו: הרבה לא ניתן לנו להבין מגודל קדושתו ורוח קדשו של מרן זי"ע, אמנם בכדי לספר לדורות הבאים שהיו צדיקים וקדושים כאלו די גם בזה...

מאידך מספר ר' אליעזר, וזכר הוא את אותו יום הכפורים של שנת תש"ט ששהה אז מרן זי"ע בתל אביב בשונה מכל השנים ששהה בירושלים מכיון שהיה אז מלחמת תש"ח, וכאשר נכנס מרן זי"ע מעוטף בטליתו כדרכו בקודש לתפילת כל נדרי ועמד ליד הדלת, כאשר בידו תמן אז הגבאי ר' שלום פויגל, ופני מרן זי"ע היו חוורים כסדי, וניכר היה לכל רואה שלא בעלמא הדין הוא, עד כי שאל את הגבאי ר' שלום "וויא בין איך", ענה ר' שלום כעת נמצא רבנו בבית המדרש, ושאל מרן שוב היכן הציבור, ור' שלום החווה בידו לעבר הציבור, ושוב שאל מרן "איפה הסטנדרער", ואח"כ שאל מרן שוב "איפה הציבור, ואיפה ארון הקודש". וגם כאשר הקריב את מרן לארון הקודש חזר מרן שוב על כל השאלות, ורק לאחר מכן התחיל מרן בעבודת הק' של תפילת "כל נדרי".

ועוד שמעתי מהנ"ל כי בשנת תשי"ב בפרוס הפסח כאשר היה בתקופה שבין האירוסין לנשואין, והוא היה חתן יתום ללא אב ואם, שאל מרן את המשב"ק מחותני הרה"ח ר' הערש וואלף פרידמאן שליט"א שבימים ההם שימש כגבאי של מפעל הלבשה, האם כבר הכינו שטריימעל לר' אליעזר לוינגר, וענה למרן שכבר ביקש מאיש אחד שיביא את השפיצים עבור השטריימל שלו מחו"ל, שכך היה

בימים אלו זכינו לטייל בקודש פנימה בספרו המופלא ורום מעלה של המשב"ק הרה"ח ר' יצחק לנדאו שליט"א, שמציין שם כמה פעמים אודות החביבות הרבה שרחש מרן מהר"א זי"ע לכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, עד שהושיט לו ידו לשלום מבלי הפסק מטפחת, ועל אף הקפדתו שלא להושיט את ידו לילדים מתחת לגיל בר מצוה. ראיתי לנכון לציין מה שמעתי מהרה"ח ר' שמעיה מנדל שליט"א, שבילדותו היה חבר לספסל הלימודים של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, והוא שח לי את כל המאורע מההיבט השני אודות השתוקקותיו של מרן שליט"א והכנותיו הק' לזכות לזכיה נפלאה זו שזכה לכך, עד שלא ניתן לשער את השמחה הרבה שאפפה אותו ואת חבר מרעיו לספסל הלימודים אז, ור' שמעיה ביניהם.

ומענין לענין סיפר לי עוד, שבדידה הוה עובדא שבילדותו נחלה ל"ע בחולי טיפוס (שלדאבנינו או נחשטה מחלה זו ל"ע בין הילדים אחרי המלחמה) למשך חצי שנה ושהה בבית החולים. אביו הגה"ח ר' יחזקאל מנדל זצ"ל התחנן למרן זי"ע שיעתיר בעדו, עד שהוציא מפי מרן ברכה שהשתמע שיזכה לצאת מבית החולים ויבריא. כשהבריא, לקח אותו אביו איתו ליתן שלום למרן זי"ע ולהודות על התפילות שהתפלל למענו. ובמשך כל הדרך חזר לעצמו כיצד יודה למרן זי"ע על התפילות. וכאשר נכנס לחדר מרן זי"ע ונעמד בסמוך ענה ואמר בקול רם "ישר כח אויף די תפילות", מרן זי"ע הגיב על כך ואמר "קודם זאל ער געבין שלום" ואז הושיט לו מרן את ידיו הק' באמצעות המגבת, ולאחר שנתן שלום הודה שוב ואמר "ישר כוח על התפילות" ומרן הראה לו פניו שמחות.

עוד סיפר לי הנ"ל ממה שחקק בזכרונו, שפעם כאשר שהה מרן זי"ע בקטמון בראש השנה, והגיע ציבור גדול מאנשי ירושלים שכבר התפללו, ובאו לחזות בעבודת הקודש של התקיעות, ומגודל הלחץ זה הדחק שרר שם צפיפות נוראה עד שכמעט דחקו את מרן זי"ע. הרה"ח ר' אברהם מינסקי שליט"א נעמד בסמיכות למרן ושמר לבל ידחקו את מרן זי"ע. רגעים אחדים קודם שהתחיל מרן לתקוע כאשר ראה הנ"ל כי כלתה כוחו הכריז בקול "מי שכבר התפלל שיצא החוצה", מרן זי"ע לא היתה דעתו נחא מהכרוזה זו, ושמעו הסובבים כיצד מרן פונה אליו ברגעים קדושות אלו ואומר לו אמור: "דער עולם וואס האט שוין גידאוונעט זאהל מוחל זיין..." והמונה, שיאמר לציבור בדרך מחילה ולא בדרך ציון.

כמו כן סיפר לי הנ"ל את החקק בזכרונו, כאשר בשב"ק האחרון לחיי מרן זי"ע עברה השמועה שמרן זי"ע אינו מרגיש טוב, נהרו אנשים רבים לכיוון ביתו של מרן זי"ע ברחוב אגריפס. גם הוא היה בין הרצים ובבואו יצא הרופא מן הבית, ואמר שצריך להבהיל את מרן זי"ע לבית החולים, והרבנית תליט"א עמדה שם ובכתה מאוד, ואז לקחו את מרן במיטה לבית החולים שערי צדק ופני מרן זי"ע היו מכוסים עם השטריימל שלו. וחיש מהר עברה השמועה בין הציבור והחלו לומר תהילים בבכיות נוראות, כאשר אביו הגה"ח רבי יחזקאל מנדל זצ"ל עבר לפני התיבה והיה שואג שאגות ארי שנשמע בכל הרחובות הסמוכים, וגם בבית החולים עצמו, עד כדי כך שאלו שנכחו עם מרן זי"ע בבית החולים אמרו יחד איתם את אותם הפרקים שנאמרו בשאטיר שעל ידי הישיבה. ובעת הגיעו לפסוק "נחית כצאן עמך ביד משה ו'אהרן" שאג שאגות אימים בבכיה נוראה, עד שכל הציבור געו יחד עימו בבכי.

וציין, כי גם כ"ק מרן רבינו שליט"א ששהה באותו הפרק בבית החולים ליד מיטת דודו, העיד כמה פעמים ליצאי חציו של ר' יחזקאל הנ"ל אודות פרקי התהילים הללו שגרמו לו להתעוררות והתרגשות רבה, והרגיש כי למרות ששמעו בונים שונים, עם כל זאת פרק זה אינו מש מזכרונו (ראה בספר ויגמול שקדים עמוד ש"ב).

נהוג בימים ההם, ואז הפטיר מרן בדאגתו הכנה להיות אבהין של יתומים ואמר לו: **"ראה שיהיה לאליעזר שטריימל יפה"**.

ועוד מספר הנ"ל הא"ר היתה דאגתו של מרן אליו בשנה ההוא, שלא נתנו לבחורים להסב בשלחן הסדר של מרן זי"ע, אמנם אודות ר' אליעזר אמר מרן להמשיב"ק מחותני הרה"ח ר' זלמן הופמן שליט"א טרם חג הפסח, שלו הוא מרשה להשתתף בשלחן הסדר, ומהאי טעמא.

פעם נוספת זכה הלה לחיבה יתירה ממרן זי"ע, זה היה בל"ג בעומר כאשר הגיע אדמו"ר הרה"ק ר' משה מרדכי מלעלוב זצוק"ל להשתתף בשלחן שערך מרן זי"ע, וכבר גמרו לחלק את השירים והיין, וכבר התחיל מרן להתכונן לאמירת דברי התורה כדרכו בקודש בנענועיו, ואז פנה פתאום מרן זי"ע להמשיב"ק ר' שלום פויגל ואמר לו: **"פיהל אן וויין פאר אליעזר"** (מוזג נא יין לאליעזר), וביני לביני פנה מרן להאדמו"ר מלעלוב שישב בראש השלחן ואמר לו: **"דער בחור איז א גרויסער מתמיד"**...

עוד סיפר לי הנ"ל מה שהיה בעת חנוכת הבית כאשר הרחיבו את הגרויסע שטוב בתל אביב (ראה בספר הנפלא בקודש פנימה להמשיב"ק הרה"ח ר' יצחק לנדאו שליט"א שיר"ל האי שתא האוירים הנפלאים של הבית הקדוש קודם הרחבתו ואחריה). ומרן זי"ע ביקש שלא יבואו כל הקהל לחנוכת הבית מחמת חולשתו, ובעת המעמד חילק מרן זי"ע לעקין און בראנפין לציבור הנוכחים, ובהיות שבבעלזא לא היו מברכים על לעקין ברכת על המזידה חילקו גם בסקוויטסים שיהיה בזה שיעור של ברכה אחרונה. כאשר ראו המשיב"קים שמרן זי"ע חלש מידי בכדי לחלק שיריים פנו אל מרן ואמרו שכבר לא נשאר יותר לעקין לחלק, אך בתוך כך הכריזו שמו של יהודי הנוכח שם שעדיין לא קיבל שיריים, ומרן הפטיר בדרך שמחה הנה יש מחלוקת אם אזלינן בתר שמא או בתר טעמא, והנה אם אזלינן בתר שמא, הרי נחשב שיהודי זה קיבל שיריים היות שאת שמו הכריזו, אמנם באם אזלינן בתר טעמא, הרי יהודי זה לא טעם מן השיריים ולא נחשב שקיבל שיריים, ולכן צריך ליתן לו שיריים...

בין הנוכחים שם היה הרב החסיד הגאון הגדול רבי מנחם מנדל ארנבערג זצ"ל אב"ד יפו מוקני גדולי חסידי בעלזא והיה גם שכיני של מרן זי"ע, וכאשר ראה שמרן בדיחא דעתיה רצה לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא בחומרות שנהגו בבעלזא אודות ברכה אחרונה על מיני מזונות, ולקח מלא חופניו עם בסקוויטסים והראה למרן האם יש לזה שיעור לברכה אחרונה. ומרן זי"ע הושיט את ידיו הק' ונגע בו ואחר כך אמר לו: אבי זצ"ל (מרן מהרי"ד זי"ע) שאל פעם לאופה אם יש כוית קמח נקי חוץ מן השמן והסוכר והביצים שיש כאן, ובתוך כך הפטיר "עס איז נאך ווייט פון דעם" (זה עדיין רחוק מכך).

באותו הפרק אחרי שחנכו את הגרויסע שטוב בת"א בא פעם גיסו של מרן זי"ע (מזיווג הראשון) ה"ה אדמו"ר רבי שלום מסקאהל זצ"ל מארה"ב לבקר בהיכלו של מרן זי"ע, ומרן הלך איתו להראותו כיצד הרחיבו את דירתו, כאשר שם נלווה גם נאמן ביתו הרה"ח ר' משה אורטנר ז"ל, ומרן זי"ע אמר להאדמו"ר מסקאהל שכל זה הרחיבו בזכות "איינער סקאהלער" (בשכונתו על ר' משה אורטנר שמוצאו מעיר סקאהל), והאדמו"ר מסקאהל שאל את מרן ומה קיבל עבור כך, האם יקבל על כך עולם הבא? אז השיב מרן זי"ע קודם עולם הזה, ואחר כך עולם הבא...

עוד סיפר הנ"ל, דרכו של מרן היה שלא השאיר את ביתו בתל-אביב אף פעם ללא שומר גם כשהיה נוסע לתקופת הקיץ בירושלים היה משאיר שומר בביתו. בשנת תשט"ו כאשר נסע מרן זי"ע לימים

הנוראים לירושלים, גרתי אז בדירה בדמי מפתח בשכונת ימין משה (שליד חומת העיר העתיקה) בירושלים. והיות שהמקום היה איזור חילוני וסבלנו רבות משכנינו הערבים שבאיזור רציתי למכור את הדירה, כשהמנהג המקובל היה שבמצב כזה בעל הדירה מקבל שליש מהדירה, ובעל המפתח היה מקבל שני שלישים, אך אז נתקלתי בסירובו של בעל הבית שלא רצה שאמכור את הדירה, אי לכך הזמנתי לדין תורה. בינתיים הוצע לי לשמש כשומר בדירתו של מרן בת"א עד שאצליח לקנות דירה חדשה, ויתרווח לי מהסבל ההוא. וכך הוזה שנסעתי לביתו של מרן זי"ע לשמש כשומר ואגב, יצוין מה ששמעתי שהמשיב"קים עשו רשימה של אלו המתאימים לשמש כשומרים, וכאשר הקריאו זאת לפני מרן זי"ע קבע מרן כי ר' אליעזר הינו שומר טוב.

בתקופת שהייתי שם ראיתי את פרי העץ הגוייאבוב'ת שהיה גדל בחצרו של מרן זי"ע שמתבשלים ונופלים על הארץ, הלכתי ועטפתי את הפירות בכדי שלא יפלו לארץ, ובדעתי היה להביאם למרן זי"ע לירושלים לשלחנו הטהור בליל ב' דר"ה, וכך עשיתי.

בהגיעי שמה מצאתי אורחים רבים שהגיעו מחו"ל ובידם פירות יפים פרי ביכורים למרן זי"ע ואני נמצא שם עם גוייאבוב'ת קטנים דלים וכחוישים, וכך עברו שמה האנשים עם פירותיהם היפים לפני מרן ומרן שואל על שמותיהם של מביאי הבכורים, ור' שלום היה עונה ואומר, וכך עברו רבים במהירות רב, כשמרן זי"ע היה מפטיר בין שפתיו איזה דיבורים שלא נשמעו. ויהי בהגיע תורי הרגשתי כעני בפתח עם מתנתי הדלה, לעומת הפירות הגדולים שהיו שם. ור' שלום אומר למרן אליעזר הביא פירות פון דעם רבעס' חצר, והנה קרנו אור פניו של מרן זי"ע והפטיר א מחייה א מחייה פירות ארץ ישראל פון מיין חצר, וכך שנה מרן זי"ע את דבריו פעמים רבות, ואחר כך התעניין על גובהו של העץ, כשאור השמחה קורן את פני קדשו, ולמרות שמרן כמעט לא טעם כלום מכל הפירות שהגישו לפניו בכל זאת היתה שמחתו לאין ערוך לדבר משבחן של פירות ארץ ישראל, עד כי לא ניתן לתאר את גודל השמחה. ועיין עוד בעובדות וסיפורים חלק א בעובדה שהיה אצל אא"מ הרה"ח ר' אשר יאקאב שליט"א בענין פירות ארץ ישראל.

ובאותה עת כי ראיתי שיש לפני שעת הכושר, החלטתי להזכיר לפני מרן אודות הקשיים שיש לי עם דירתי עם בעל הבית, ומרן הוציא מילין בברכה וברך אותי, מיד הרגשתי שאני כבר נושעתי, אך לא ידעתי כיצד תבוא הישועה.

והנה במוצאי יו"כ בא אלי הרה"ח ר' אליעזר אסטרייכער שליט"א שהיה גר בשכונתו של בעל הדירה שהיה בשכונת גאולה, ואמר לי שבעל הבית ביקש ממנו לומר לי שרוצה לדבר אתי בדחיפות, אך אני לא יכולתי ללכת מכיון שהייתי עדיין חלוש מן הצום שביום הכיפורים, וגם לא ידעתי מהו רוקם עלי כעת, אך למחרת כשנסעתי אליו מה מאוד נדהמתי כשהתחיל לבכות אלי, ואמר לי הלא כעת עבר יום הכיפורים והתבוננתי כיצד אני מבקש מחילה מרבון כל העולמים כשאני צערת אותך במשך השנה, ועתה ברצוני לבקש את סליחתך, וממחשבה למעשה באנו לידי פשרה ללכת להגאון הגדול רבי צבי פסח פראנק זצ"ל שהיה רב השכונה בימין משה, והוא פישר בינינו, ועוד הצלחתי לקבל את המגיע לי קודם זמני. לשנה הבאה כשהגעתי למרן זי"ע לראש השנה, והושטתי ידי לשלום שאל אותי מרן זי"ע היכן הם הפירות שלי, ומאז והלאה נהגתי להביא לשלחן פירות בכל יומא קמא דריש שתא.

עוד סיפר לי מחותני הנ"ל, כי בת"א היה יהודי שהיה לו מקוה בביתו ולפעמים הומינו אצלו את המקוה בעבור מרן זי"ע, ומרן הורה שלפניו לא יכנס אף אחד למקוה, וכך היה שומר על הדבר בכל פעם. אירע פעם שהומינו את המקוה עבור מרן זי"ע ופתאום בא אליו יהודי שרוצה לטבול שם, ולא יכול היה לעמוד בהפצרותיו, ונתן לו להיכנס לטבול לפני מרן וסידר את המקוה שלא ירגישו שהיה כאן מאן דהוא. וכשבא מרן זי"ע למקוה אך הניח שם את

עוד שמעתי מהנ"ל אודות הרבנית הנ"ל היה לה דוד שנסע למירון לשבת קודש, ובא נחש והכישו עד כי היה שרוי בסכנה גדולה, והניחו אותו באמבטיה במים קרים עם קרח בכדי להתיש את כוח הארס, וביקש הדוד הזה מהרבנית שתכנס למרן להזכירו לרפואה אמר מרן להרבנית שהיות שהיה בשבת קודש במירון איזה אדמו"ר והוא בייש אותו לאמור "היתכן שבא למרן לאכול ולשתות", ועבשיו עליו לפייסו ויבטיח שלא יעשה שוב דבר כזה לעולמים בכך יהיה לו רפואה ונתרפא לגמרי.

עוד שמעתי משם אחד החסידים שהיה נוכח פעם על ציון קדשו של מרן זי"ע ושמע זאת אז כשנפגשו שני יהודים מוויליאמסבורג שהכירו אחד את רעהו, ואחר ששפכו את לבם באמירת תהלים בהשתפכות הנפש וראו אחד את רעהו שאל האחד לחבירו מה הינך עושה כאן? וכדרכו של יהודי השיב לי הנ"ל בשאלה ומה הינך עושה כאן?

וכך ספרו אחד לרעהו את הסיפורים שהיו קשורים עליהם וכך סיפר הראשון, שבקטנתו היה דר בארץ ישראל, ובהיותו בן שש שנים כיבסה אמו את הכביסה במכונה, ואירע שהכניס את ידו שם ונקטעו אצבעותיו. אמו הבהילה אותו לרופא ובקשה ממנו שיתפור את אצבעותיו בחזרה, אך הוא השיב שאין מה לעשות היות וכבר לא נשאר מקום לתפור את המקום. האם נבהלה מאוד והחלה לרוץ לביתו של מרן זי"ע להזכיר את הילד, ובדיוק אז היה באמצע קבלת הקהל והכניסו אותה, ומרן אמר לה שתלך מיד לרופא לתפור את אצבעות הילד, אך היא השיבה, שכעת היא באה מבית הרופא שאמר שלא ניתן לתפור את המקום, אך מרן לא הרפה ואמר לה לכו שוב לרופא ותאמרי לו שאני אמרתי שינסה שוב לתפור ויצליח, וכך רצתה כל עוד נשמתה בה אל הרופא ומסרה לו את דברי מרן זי"ע. ואכן ניסה הרופא והצליח לתפור את אצבעותיו, עד שענין הרואות את ידי שאני מושיט לך שהוא בריא לחלוטין ולא רואים שום סימן ממה שהיה בעבר.

גם חבירו השיב לו מה שבדידיה הוה עובדא שהיה בגיל עשר וגר בארץ ישראל, וחלה בדלקת ריאות חריפה, ובימים ההם היה זה סכנת חיים, וכשהבהילוהו לבית החולים הפטירו הרופאים כי ללא ניתוח אינם רואים שום סיכוי שישאר בין החיים, מה גם שאפילו עם ניתוח הדבר מוטל בספק. אבי שהיה לו אח בתל אביב התקשר אליו מיד שיכנס אל הקודש פנימה לשאול את פי מרן על כך, ומה מאוד הופתע מתשובת הק' שאמר לו שיוציאו אותי מבית החולים ובעז"ה למחר בבוקר ילך כרגיל לתלמוד תורה. וכאשר שמע אבי את תשובת מרן זי"ע רץ לבית החולים להוציא אותי משם, והרופאים התחילו לזעוק עליו על מעשיו, אך הוא השיב להם הלא כבר אמרתם שבין כך ובין כך הוא בסכנה גדולה, ואני מוכן לקחת עלי אחריות על חייו שאתם אינכם נותנים סיכוי על כך, וגם אמר להם כי תולה עצמו באשלי רברבי שכך צויה עליו, והנה ענין הרואות שב"ה הנני חי וקיים.

שמעתי ממחותני המשב"ק הר"ח ר' זלמן הופמאן שליט"א שהציעו לו לאחר נשואיו לקנות דירה ברחוב יפו, ושאל את פי מרן על כך, ומרן השיב לו שהגה"ק ר' שמואל רזנבערג זצוק"ל הרב מאונסדורף, היה גר בעיר קטנה והיה מנהל שם ישיבה, וכאשר הציעו לו רבנות בעיר גדולה יותר, בהבטיחם להחזיק את הישיבה עם בחורים רבים יותר, ענה להם כי לשמירת העינים עדיף לו בעיירה זו, "על כן זלמן יפו גאס איז נישט פאר דיר".

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל, יהי רצון שיתקבלו תפילותינו שאנו מתפללים על ציון קדשו לרחמים ולרצון לפני אדון כל אמן ואמן.

רגלו ושלח לקרוא לבעל הבית ושאלו אם אי מי היה כאן, ובבושת פנים ענה שכן, היות שהאחד הוא הפציר בו, וכו', ואז ענה לו מרן למה לא אמרת לי קודם לכן ...

בתוך כך הבחין מרן שבנו של בעל המקוה נטול שערות הראש והזקן, וגם אין לו פיאות, שאל אותו מרן למה אינך מגדל פיאות, וגם שאל מדוע אינך נשוי? וענה האב למרן בקול בוכים בגלל שנשרו שערותיו שזהו תשובה לשני השאלות. אז נגע מרן זי"ע בידיו עליו, ולא יאומן כי יסופר שמאז התחיל לגדל השערות כבתחילה.

עוד סיפר הנ"ל כי הר"ח ר' שלמה שטעסיל ז"ל מודעש - בני ברק סיפר לו שהוא היה אחראי על מערכות החשמל בבית חולים הדסה בת"א, ולכן היה לו טלפון בביתו למרות שהיה דבר נדיר אז. פעם במוצאי שבת מקבל טלפון ממהנהלת בית החולים "שיבא", כי עליו לבוא דחוף לשם היות שצוות רופאים נתקעו במעלית ר' שלמה מיהר לנסוע לבי"ח ואפילו שלא היה זה ממש פיקוח נפש, משום מה הרגיש צורך לנסוע מהר מאוד, ועבר רמזורים אדומים ובהגיעו לביה"ח ניגש לתקן המעלית. ופתאום מצא כמה חסידי בעלזא ושאל אותם מה הם עושים פה? ואמרו שבאו בשליחות מרן מבעלזא להביא יין של הברלה להרב הגאון ר' יעקב אליעזר דירנפלד שליט"א שהיה אז במצב קשה מאוד חולה בביה"ח שיבא בחדר מבודד, אך אמרו לו שלא נותנים להם להיכנס לחדרו עקב הבידוד. נכנס ר' שלמה למנהל המחלקה וכשראה אותו שאלו אם כבר תיקן את המעלית? אמר לו ר' שלמה יש לי ענין דחוף יותר, והחל להסביר לו שהרבי מבעלזא שלח יין הברלה לר' יעקב אליעזר, והתחיל המנהל לצעוק עליו הלא אסור להיכנס אצלו, מי הוא זה הרבי מבעלזא שמעיו להכניס אנשים במקום שאנו אוסרים להיכנס לחדר הבידוד? ר' שלמה לא נרתע והחל להסביר למנהל שכמו שיש פרופסורים יהודים בטוב החולים ובניהם יש יותר מומחים, ויש מומחים שכולם מודים שהם מומחים גדולים, כן הוא הענין אצל רבנים שיש שכולם מודים שהוא גדול, ובדורינו זהו הרבי מבעלזא והמנהל קיבל דבריו וב"ה ר' יעקב אליעזר נתרפא לאיש"ט.

עוד מהנ"ל בת"א היתה גרה רבנית אחת שהיתה עוזרת לבני ביתו של מרן זי"ע, ולידה גרה אלמנה שהיתה לה בת יחידה מבוגרת מאוד שעדיין לא התחתנה בגלל שלא היה להם פרוטה לפורטה. היה שם בעל מכולת בשכונתם שהיה נשוי לפני המלחמה, ואשתו לא חזרה לאחר המלחמה והוא הסכים להתחתן עם אותה בתולה, ובשליחותה באה אותה אשה כמה פעמים לשאול את פי מרן זי"ע בענין הזה ומרן לא הסכים בשום אופן שבעל המכולת יתחתן עם הבתולה הנ"ל. האלמנה לא שקטה ושלחה למרן את הרבנית הנ"ל לשאול מדוע מרן אינו מסכים להשידוך ונכנסה למרן לשאול עוד הפעם ענה לה מרן כיצד אוכל להסכים שבעל המכולת ישא את בת האלמנה הנ"ל הרי אשתו עוד חיה ועוד כמה שבועות היא תחזור, אך כמו כן אני מברך את הבת שתמצא זיווג הגון וכך הוה גם שאשת בעל המכולת חזרה לביתה, וגם כי הבתולה הנ"ל מצאה זיווגה באותה עת ממש.

